

ŠESTÁK

*Oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřiních
číslo 57, vydáno pro vnitřní potřebu - 3.března 2005, nákladem 60 výtisků*

Konal se XI.sněm Junáka v Třebíči - nejvyšší orgán, který může měnit stanovy Junáka a přijímat ty nejzávažnější rozhodnutí. Každé středisko vysílá na sněm svého zástupce (za každých 100 členů 1 zástupce) - z našeho vsetínského střediska jeli: Romík, Hanýsek a Dazul. Pro oddílové pamětníky - X.sněm se konal na Vsetíně.

Statistika říká, že v dnešní době je průměrný počet členů skautských oddílů 14(!). Takže všechny oddíly našeho střediska jsou oddíly z nadprůměrným počtem členů (je to zhruba dvojnásobek). V souvislosti s tímto údajem bylo na XI.Sněmu Junáka v Třebíči odsouhlasena vůle „Podporovat oddíly střediska s kvalitním programem a aktivní komunikací s veřejností, ...“

Na našem prvním jarním táboře na Bařince bylo 31 členů oddílu!!! Na jarním táboře Berušek z Jablůnky, která samostatně organizovala Sněhula, bylo 11 členů. Oba tábory se překrývaly. I když zpočátku byl samostatný tábor Sněhuliny družiny přijímán

smajlíci	:)	: 	:(	<i>kolik členů známkovalo</i>
Oddílový pátek 21.1.2005	12	1	0	13
Oddílovka 28.1.2005	14	1	1	16
Oddílový pátek 4.2.2005	12	0	0	12
Hrátky na sněhu 5.2.2005	15	0	0	15

Na ŠESTÁKU č.57 se podíleli: Dazul, Janina, Piškot, Lenka, Medvěd, Palmička, Lojza, Budulínek, Mája, Máta, Raška, Anita, Čeči, Bára (velká), Zub, Irča, Radek, Sněhula, Kikina, Dipsy, Verča, Homer, Lulu, Lentilka, V.Camřilová, www.junak.cz, LACHIM spol.s r.o. Uzávěrka dalšího čísla ŠESTÁKU je v sobotu 29.3.2005.

Narozeniny v březnu

1.3. - Chytrý
21.3. - Máta

na oddílové radě s rozpaky, nutno dodat, že to bylo strategicky správné rozhodnutí. Obou táborů se zúčastnilo přes 40 lidí a nebylo by možné, aby takové množství lidí Bařinka pojmul. Navíc toto zapadá do vize vytvoření samostatného skautského oddílu v Jablůnce. Jen tak dále.

Na jarním táboře se objevily i nové přezdívky: Kája - Kájin, Mája - Májin, Máta - Matonka, Zdenda - kosmomlok.

Díky Sutovi - vůdci 1.oddílu Naděje z Valašského Meziříčí se nám podařilo získat český překlad slovenské skautské stezky (pracoval na překladu přes 120 hodin!).

Středisko chtělo zakoupit kvalitní poloprofesionální videokameru. Měl ji spravovat Hanýsek. Vlivem zdoluhavé komunikace z výhodné koupě sešlo.

Ale i když se zakoupí přístroj méně kvalitní, možnost si jej zapůjčit budou mít všichni členové střediska nad 15 let. Koupě kamery je součástí projektu vybudování střediskového videostudia. Všichni zájemci o videokurs se mohou hlásit u Hanýska - zatím je přihlášeno 5 zájemců.

Středisko Valašské Meziříčí chystá k 15. výročí obnovení činnosti ve V.M. divadelní představení Slováckého divadla z Uherského Hradiště - „Rychlé šípy“. Datum představení 4.4.2005, začátek 19.30, vstupné: 150 Kč.

Možná jste už slyšeli o tomto velmi úspěšném divadelním představení, které s lehkým nadhledem zachycuje příběhy Foglarových hrdinů. Zájem o vstupenky je velký. Valmezáci chtějí, aby se dostalo hlavně na členy oddílů

Junáka z našeho okresu a jejich rodiče. Vstupenky je možno zakoupit u Katky Janovské (katerina.janovska@zuzlin.cz), nebo přes Dazula (pracuje ve VM). Představení byla zatím vždy s velkým předstihem vyprodána, takže je potřeba reagovat rychle.

Zhodnotili jsme jarní tábor. Naštěstí nebyli všichni zticha a dostaly se k nám i věčné připomínky. Díky za ně, snad se těch negativních věcí příští rok vyvarujeme.

Už třetí radu Zub požaduje návrhy činností na táboře. Můžou být i netradiční. Je to náš tábor, využijte toho!

Stejně řešíme i puťák - kde a jaký? Rozhodovat o tom budou především ti, kteří se na Puťák přihlásí.

Kdo to neví, tak letošní tábor bude ve znamení Asterixe a Obelixe. Přípravu si vzal na starost Radek. Věřme, že po jeho úspěchu tábora s Pánem prstenů (2002) to bude ještě lepší.

Zub dostal nabídku dělat rozhodčího na Skautském pětiboji v Lidečku při disciplíně laso. Asi ji využije. Je to zajímavá zkušenost. Akce se koná 5.března 2005 - je to dobrý námět na družinovou akci.

Jestli to projde zastupitelstvem Kateřiníc, bude sběr železa 2.dubna (snad nebude sníh).

Máme domluvené 2 tělocvičny: Ratiboř - čtvrtek 18:00 - 19:00, Kateřinice - pátek po oddílovce. Obojí platí jen když nemá Zub odpolední směnu. V Kateřinicích bude zatím jen trénink na laso a bič. Při velkém zájmu můžeme domluvit i klíče od nářadovny.

Okresní kolo Svojskíkova závodu se bude tentokrát konat u Ostravy. Proč? Protože bude víkendové a bude pojato ve stylu okresního jamboree - tedy setkání skautů z okresu Vsetín. Aby to bylo něco, je setkání organizováno ostravskými vodními skauty, kteří nás povozí na svých plachetnicích! Akce se koná 6.-8.května 2005.

Ve vzkazovníku na oddílových www se objevil tento vzkaz: „*Kateřina Juříčková - Katy / 22.02.2005 v 15:34/Ahoj fšeci, mi máme sife furt moc práce a akcí, ale taky furt hledáme stejně postižené oddíly (koedukované) s kerýma bysme*

mohli delat esče lepší akce a vyměňovat si zkušenosti. Enom máme strach, protože vy už jste takový slavní.. Tak co, nemáte zájem? Kdyžtak sa potkáme na Obroku! Katy (doufám, že jste to přeložili, kdyžtak můžu poskytnout překlad v češtině)“.

Pošle-li kdokoliv e-mail na adresu sestka@skauti.cz, obdrží ji všichni ti, kteří jsou na tuto adresu připojeni (viz níže). Tato adresa je takovou oddílovou konferencí, kde jsou v obraze všichni připojení. Pokud máš zájem ty osobně, (nebo tví rodiče) být do této konference zařazen, stačí poslat sms na 737 249 211 (Dazul) e-mailovou adresu a druhý den budeš napojen(a).

cechovak@seznam.cz, drabek@lachim.cz, kecka@skauti.cz, ondrakanalnik@seznam.cz, sedlakova@email.cz, ssedlakova@centrum.cz zubickovab@seznam.cz, ditagabrysova@seznam.cz, drabkova@lachim.cz, lenkakovarickova@seznam.cz, petr.zubicek@seznam.cz, skarpa.mirek@tiscali.cz, t.eruska@seznam.cz.

Zahraniční návštěva

(Zub) Po předchozích domluvách po mailu jsem se v neděli 20.2. ve 14:00 sešel se skauty z 6.zboru skautov a skautiek z Puchova. Ukázal jsem jim středisko - Skautský dům na Vsetíně, klubovny v Ratiboři a v Kateřinicích, dojeli jsme i do Březin, abych jim ukázal místo naší budoucí klubovny a Dětského bezbariového centra. Po této náročné prohlídce jsme dojeli k Dazulom, kde začala ta pravá konverzace, prohlídka kronik a výměna časopisů. Ukázali jsme jim kabelovku a střediskový film „...na šest“.

Věřím, že obě strany si máme co nabídnout (jen pro zajímavost - mají možnost sjíždění řek na raftech, vlastní zříceninu hradu Lednice, atd.)

Myslím, že z jejich strany vstřícná nabídka spolupráce by měla být využita.

A to platí i pro vás roveři!!! Ten hrad je hned za hranicama. Stačí se jen domluvit a se slovenskýma roverama se tam potkat.

8. výročí oddílu

(Anita) Včera večer mi volala Irča – jestli prý vím, že máme výročí vzniku našeho oddílu (8. výročí). No, samozřejmě, že nevím. A ví to vůbec někdo?

Když jsem přišla na první schůzku, tak se nás Dazul s Irčou snažili naučit jezdit na pálavě – tak jsme křižovali Bečvu jako draci, skoro jsem utopila pádlo a Dazul s úsměvem na tváři poznamenal - „školácká chyba“. Pak jsme stáli pod mostem a Irča se nás svými historkami a povídáním o táboře snažila nalákat ...A tak já a další vydrželi 6, 7..let

Je škoda, že nám kronika teď leží tak trošku ladem... Ještě, že máme Šesták a Dazula, který nás uhání, abychom do něho něco napsali. Máme si tak, co prolistovat a zavzpomínat (na brzké ranní vstávání s Dazulem, večerní výsadky nebo jak Šneci dělají na táboře kynuté knedlíky, čaj ze sněhu jehličí a příchutí slivovice , ...) Tak že díky všem, kteří psali, budou psát kroniku, těm, kteří píší a dělají Šesták. Ne všechno nám totiž utkví v paměti a jak se říká – „co je psáno to je dáno“

(Bára) Osm let. Už osm let se známe. Už osm let, když se vidíme, cítíme teplo svých rukou se zalomenými malíčky. Díváme se do očí svých přátel a víme, že není potřeba slov.

Lidé, jejichž pouta jsou tak silná, že je nedokáže potřhat ani silná bouře. Ale někdy stačí jen slabé fouknutí vánku a pouta, tak pracně spletená a zdánlivě neporušitelná prasknou, jako by byly z tenkého pavoučího vlákna.

My všichni jdeme dál životem stejnou cestou. Možná se někteří z nás

I když léta rychle letí
a z nás dávno nejsou děti
budem stále v skrytu duše
milovat náš oddíl jednoduše

z této cesty odpojí a půjdou jiným směrem. Ale úsek cesty, který jsme šli společně, navždy zůstane na oddílových fotkách, oddílových videokazetách, ale hlavně v našich vzpomínkách. Vzpomínkách, které v sobě skrývají lásku, přátelství, smích u večerního ohně, ruce propojené při zpěvu večerky a u modlitby...

(Zub) ...čas letí jako splašený kůň, ale ano, je to tak. Už je to dva roky, co se slavilo 6. výročí oddílu. Všechny ty chlebičky, návštěvy a jiné věcičky zůstaly už jen v paměti jako spousta jiných. Za ty dva roky se toho moc událo. Možná, že až moc.

**Kecka na táboře
v roce 1988**

Všechny mé vzpomínky se ale upínají k tomu poslednímu roku a ten před ním, jakoby vypustily. Samozřejmě, že tam byl. To by přece nešlo, aby po 6 byla 8, ale ten osmý, ten osmý...

Byl to rok plný změn. Milých i bohužel nemilých. Děvčata nám dorůstají v mladé a půvabné dámy. A na jejich místo nastupují další „pubošky“. Stejně je to i u chlapců. Vyrůstají z nich zodpovědní rádci a diví se, jak to, že ti členové jsou takoví darebáci nevycvální. Bohužel nevidí a ani nechtějí slyšet to, že oni byli úplně stejní.

Taky jsem přebíral oddíl od svého bývalého vůdce nejvyššího, Radka. Jo, jo.

Rok se s rokem sešel a někteří lidé přicházejí a dělají nám radost, jako třeba náš malý Peťka a někteří odcházejí. Smutné je, že někteří odcházejí moc brzy a už se nevrátí. Takový je ale život se svými dobrými i špatnými stránkami. Všechno, co se v něm stane, je jeho koloběh a má tam jistě své místo. A stejně na ty, co odešli nebude nikdy zapomenuto, tak co...

(Dazul) Osmiletý školák obvykle chodí do 2. třídy ZŠ. Už umí psát i číst. Ne sice tak jako když „bičem mrská“, ale umí. Už je v obraze a ví, že je před ním ještě spousta tříd, které musí absolvovat. Ví, že když bude hodně dobrý, absolvuje třeba i vysokou školu.

Osmiletý školák má pořád před sebou těch několik krásných let skutečného dětství - zpravidla bezstarostného, trochu naivního, plného objevů, s pevnými záchrannými body v podobě rodičů.

ŠESTKA se dostala do věku, kdy mezi její nejmladší členy patří právě takovíto druháčci - Laňka, Tom, ... Jsou to první členové našeho oddílu, kteří nemohou pamatovat jeho založení. Takže skutečná historie ŠESTKY se začala psát. Nyní bude každý další rok „historii“ oddílu pamatovat méně a méně lidí.

Moc bych si přál, aby, až ŠESTCE bude trojnásobek nynějšího věku, měla za sebou onu pomyslnou vysokou školu.

(Irča) Osm let společného fungování není tak málo. Vždyť je to celá ¼ mého života. Nebylo to vždy jednoduché, hlavně v začátcích to bylo o „tvrdé“ práci, kterou si mnozí ani neuvědomujete, ale společné dílo se podařilo. A dnes můžu říct „Jsem na vás hrdá skauti a skautky a děkuji vám za vše, co pro oddíl děláte!!!“

Celý rok ubíhá a nikdo nepočítá dny a hodiny, nikdo se nezamýšlí nad tím, kolik výprav, schůzek, akcí proběhlo a pak někdo přijde a řekne - je další výročí oddílu. Chtě nechtě vás nutí zamyslet se nad tím, co se stalo, co se dalo udělat jinak, co se už nikdy nedá napravit, naopak co se povedlo, nad čím můžeme jásat, na co můžeme být hrdí. Je to dobře, protože díky tomuto zamyšlení můžeme být lepší, můžeme se poučit z chyb.

Prosím „Buďme lepšími, poučme se z chyb a v tichosti zavzpomínejme na toho, kdo tu s námi už nemůže být (i když je tu možná nejvíce).“

- Spídymu -

(Bára) My, kteří jsme ještě na zemi, budeme hluboce a dlouho postrádat Tvou výjimečnou povahu, ale budeš žít v našich srdcích a duších. Díky Tobě se sblížili všichni, kteří Tě znali.

(Zub) Dneska ráno se mi dostala do rukou příloha časopisu KMEN. Možná by mě to ani nijak nezaujalo, nějaké básničky, ale Barča mi chtěla ukázat něco jiného. Na začátku tohoto sešitku je napsáno toto:

„Paní Wünschové z třetího patra, tátovi od Honzy, Zuzaně Navarové a Spídymu s kterými odešlo i něco z nás.“

Když jsem to dočetl, říkám „ty jo, tak to je dobré.“ A už jsem cítil, jak mi vlnou oči. Všechno jsem ale zamaskoval. Celý den jsem si to tak nějak připomínal a teď, když to píšu, tak bečím a smrkám, jak malé děcko. Tak, to já píšu jen tak, abyste věděli, že to tam je, a že i vůdce oddílu může někdy plakat.

družina Šneků na táboře v roce 1988 (Spídy, Fanta, Bob, Miris, Monty)

Pro světlušky a vlčata

Modrá flotila

Z technických důvodů a velkou zaneprázdněností hlavního organizátora Modré Flotily Drakea, nemáme do uzávěrky tohoto čísla aktuální výsledky. Protože však tentokrát nebyly úkoly pro nás nejpříznivější, myslím, že jsme moc nepostoupili – spíš naopak. Ale to nás neodradí, protože další úkoly budou bezva. Třeba jako záchrana tonoucího, nebo nošení těžkých břemen.

Plnění Modré Flotily máme jen jako doplňkovou část naší bohaté činnosti.

Závody světlušek a vlčat

V dubnu budeme měřit své síly se světluškami a vlčaty z Ratiboře, Jablůnky a taky ze Vsetína. Budeme soutěžit v družstvech po čtyřech. Celou dobu teď musíme pilně trénovat a učit se spoustu nových a zajímavých věcí.

Prosím proto všechny rodiče, aby své děti pouštěli a třeba i přímo posílali na schůzky, ať má jejich družstvo co největší šanci na vítězství, protože (mimo jiné) ceny za první a druhé místo v závodě budou opravdu zajímavé.

Samozřejmě nebudeme závodit jen pro vítězství, ale takové první místo určitě potěší nejen Vaše děti, ale i Vás. Kdo bude chtít, může jet na závody s námi.

Bodování Kateřinice

Tak je to opravdu tady. Díky jarnímu táboru poprvé přesáhla bodová hranice 200b. Gratulujeme!!!

- 1. místo Raška 218b.**
- 2. místo Zdenda 211b.**
- 3. místo Mája 201b.**
4. místo Kája 198b.
5. místo Laňka 190b.

Scooby 168b, Týna 158b,
Smíšek 150b, Čikita 132b,
Beruška 120b, Ferda 112b,
Lucka 89b, Miška 77b, Siska
76b, Fčelka 52b, Ještěrka 56b,
Blondák a Kryšpína 43b, Sabča
32b, Simča 26b.

Bodování Ratiboř

LOJZA.....157b
PALMIČKA.....146b
MOTÝLEK.....113b
KÁŤA.....88b
JANEK.....74b
PERLIČKA.....41b
POMNĚNKA.....16b

VÝPRAVA světlušek a vlčat - Městské lázně Vsetín

CO NÁS ČEKÁ: splníme si další úkol do Modré flotily, zahrajeme si vodní hry a možná bude i překvapení
KDY: neděle **6. března 2005**

ODJEZD: 12.50 z Kateřinic, 12.50 z Ratiboře. Moc prosím buďte na zastávce alespoň o 10 minut dřív
S SEBOU: 130Kč (50Kč je vratná záloha v lázních + 20Kč na skříňku), plavky, ručník, plavačák pro neplavce, kdo máte vemte si pernametku pro vstup do lázní.

NÁVRAT: nejpozději do 17.00h

Jarní tábor na Bařince

(Janina) Po všemožných přípravách jsme konečně vyrazili do zasněžených kopců Velkých Karlovic. Po přespání na Vsetínském středisku nás čekala cesta karlovickým rychlovlakem a potom už jenom po vlastních. Nebylo to tak zlé, protože na nás na nádraží čekal Dazul a tak naskládal do auta naše batohy a postupně i nás. Pod kopcem nás vyložil, nahodili jsme batohy na záda a hlbokým sněhem se vydali na cestu...

Tak to všechno začalo. Společně jsme zahájili etapovku - SEVERNÍ PÓL, rozdělili se do družinek a určili služby. Večery byly dlouhé ale bylo alespoň dostatek času na povídání a hry.

První večer jsem jim popřála krásné sny. Třeba se jim ty pěkné vyplní. Ostatní dny byly podobné a přesto jiné. Všechny měly ale stejný řád. Ráno budíček, snídaneň, ranní sáňkování, sušení botiček a oblečení, oběd, etapovka, sáňkování, sušení.....

Moc moc obdivuju ty dětičky, že vydržely celý týden když jim sníh občas dosahoval k pasu a mnohdy i výš. Měli jsme proslapané chodníčky ale přece. Byli opravdu moc stateční a šikovní. Těším se až spolu budeme všichni pohromadě na nějaké výpravě nebo na letním táboře.

Jak se našim světluškám a vlčatům na jarním táboře líbilo?

(Irča) Nejvíc se líbili hry, myšičky, bobování, tunelování (sněhem – ne jako příprava budoucí obživy), plnění modré flotily, vydírání Fialky, zpívání.....

Nejlepší etapovka byla poslední a nejhorší první. Jídlo bylo super, nejlepší byly těstoviny s masem a zeleninou, nejhorší čočka. Nejoblíbenější ze starších skautů byl Chytrý a Fialka.

Obecně byl tento tábor hodnocen jako SUPEEER a na další chtějí jet všichni. (Uvidíme v létě)

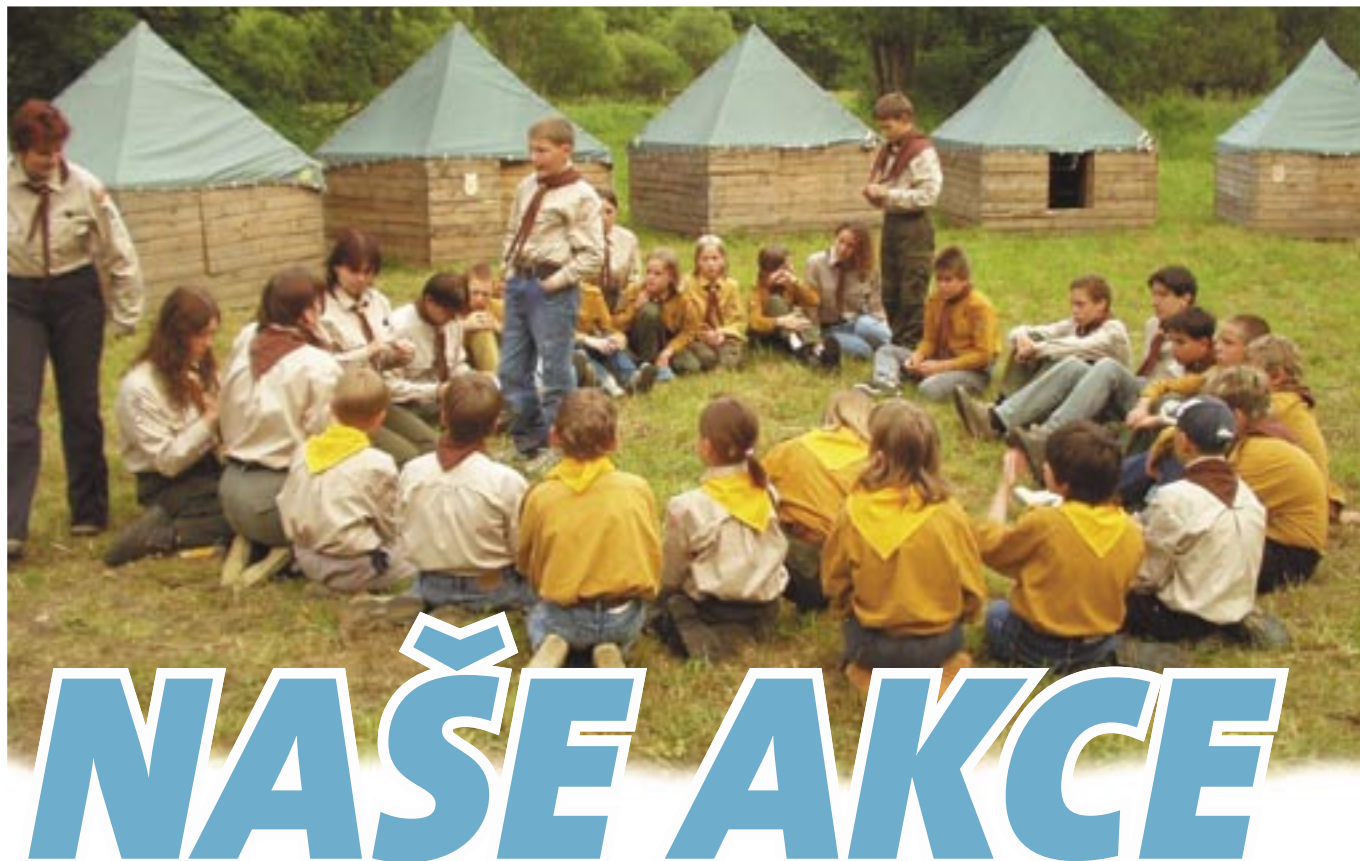
Dokonce se nám podařilo ušetřit i nějakou korunku. Děkujeme všem rodičům, kteří tuto částku věnovali jako zvýšený registrační příspěvek našemu oddílu.

Co by chtěli naši nejmenší v nové klubovně v Březinách?

- Jako nejaktuálnější byl záchod!!
- Hřiště
- Průlezky
- Koberec
- Irču a Fijalku
- Kulečník
- Stolní tenis
- Lanovku
- Zahradní bazén
- Gauč
- Televizi
- Postel
- Světlo
- Sprchový kout
- Pořádek
- Radiátor
- Krb
- Počítač
- Kopírku
- Stůl a židle
- Skříňe
- Trampolínu
- Skákací balony
- Tělocvičnu
- Kolotoč
- Golfové hřiště
- Verandu
- Obrazy
- Sušáky

No, myslím, že Dazul má nad čím přemýšlet a že nám taky spoustu přání splní Alespoň ten záchod tam bude určitě.

NAŠE AKCE

Oddílový pátek 4.2.2005

(Janina) Takový normální oddílový pátek. Když jsem dojela do klubovny tak mi normální vůbec nepřipadal. V klubovně bylo minimum lidí a vypadalo to, že ani nikdo jiný nedojde. Trochu mě to zklamalo (hodně), ale říkala jsem si, že to udělám zajímavé alespoň pro to málo.

Nakonec nás tak málo nebylo, protože většina dorazila s půlhodinovým zpožděním. Začali jsme s uzlováním, dělali uzly na čas a na krásu. Potom jsme zkoušeli nové hry a nakonec jsme zpívali, nebo si spíš vzpomínali na písničky které obsahují určité slovo.

Nevím kolik jsme se toho kdo naučili, ale rozhodně jsme se hodně zasmáli.

Předvalentýnská oddílovka - 11.2.2005

(Janina) Asi tak týden nebo čtrnáct dní před oddílovkou mě zastavila Fialka s prosbou, jestli by mohly udělat výzdobu klubovny na Valentýna. No proč ne. Samozřejmě že ano. A tak jsem čekala co z toho bude. Výzdoba byla moc krásná, všude visely červené a růžové srdíčka a bonbónky. Bylo to překvapení i pro mě. Na tuto oddílovku přišel obrovský počet lidí. Přijela i Sněhula se svojí družinkou s Jablůnky. Nestihli jsme většinu věcí. Bylo nás tolik, že se ani většina věcí dělat nedala. Přesto si myslím, že to bylo dobré. Už to setkání s tolika lidmi s oddílu najednou bylo super.

Hrátky na sněhu

5.2.2005

(Kikina) Letos se našťestí paní zima dobře vyspala, a tak byla na rozdíl od loňska v den Hrátek záplava sněhu. Oficiální začátek byl sice až v jednu hodinu, ale někteří dobrovolníci tu byli už od rána, aby nachystali disciplíny, postavili zákeřné skokánky a dodělali několik drobností. Já, jelikož jsem nemohla dorazit tak brzo, jsem aspoň doma upekla buchtu, aby bylo něco dobrého k snědku. Později se ukázalo, že jsem naše jedlíky podcenila, protože celá buchta byla do dvou minut sněžená aj s pekáčem. Když jsem dorazila, na farském kopci, kde se Hrátky konaly, už byly závody ve sjezdu na čemkoli v plném proudu. K mému milému překvapení tady nebyli jenom lidi z oddílu, ale taky plno místních děcek. Hned jsem se zapojila do ježdění, a jelikož už mě dávno přestal bolet zadek z nedávné výpravy, mým prvním dopravním prostředkem se stal Zubův zánovní snowboard. Zub si ho už předem upravil tak, aby byl vůbec použitelný a odmontoval mu vázání a veškeré jiné příslušenství, které by mohlo vadit ve sjezdu - to znamená, že odmontoval všechno a zbyla z toho velká placatá deska. Nahoře na kopci jsem si lehla na Zuba, který tvořil měkkou podložku, aby to nebylo tak tvrdé a se smrtí v očích jsme sjeli ten miniaturní, ale zákeřňácký kopečičínek. Za těch

pět vteřin, co sjezd trval, se mi podařilo ztratit čepicu a jednu rukavici, šestkrát kopnout Zuba, padesáttřikrát mrknout a protože Zubovitá podložka selhala a odvalila se pryč, nakonec jsem přistála v plotku. První sjezd byl vlastně takový křest ohněm, takže pak už se mi žádné větší karamboly na placce nestaly...

Taky jsem si dala závod s lřčou, kdo dřív projede vyznačenou trasu na malém prkýnku, ale protože lřča si vymyslela nemožné pravidla, tak samozřejmě vyhrála. Závodu psích spřežení jsem se nezúčastnila, takže ani nevím, kdo si nakonec odnesl hlavní cenu - lízátko, ale myslím, že to byl hodně dramatický boj.

Podle toho, jak jsem se na Hrátkách bavila já i ostatní děcka, si myslím, že byly skvělé a nemohly dopadnout líp.

(Piškot) Všude visíja plagáty Hrátky na sněhu tož si říkám, že to bude určitě speška a tak sa tam musím vydat'. Jak jsem řekla tak aj udělala. Přišli jsme s bráchů na Farský kopec (sice s půlhodinovým zpožděním) a tam už jezdí plno děcek (místa postávají rodiče). Pozdravila sem sa se známýma lidama a rozhodla jsem sa, že postavíme sněhuláka. Vylezl z toho taký malý šit, tož aby sa neřeklo, tak jsme k temu přidělali eště aj želvu. Bratr do mňa hučí, že sa chce jít vozit, tak idem. Jezdíme, jezdíme sem tam, na všeckém na čem sa dá..... Pak sa hraje bitva o šál a to tak, že na kopci na stromě visí šála a kolem ní stojina samí bodyguardi - Radek, Dazul, Zub, Fanta, Chytrý (možná sem na nekoho zapomněla tak dyžtak sorry). Zbytek sa snaží k šálu dostat, možů sa používat různé fiše apod. Nakonec sa vyměníme tak eště ze dvakrát. Celé odpoledňa sů nachystané různé hry jako např.: závod na 1.lyži, hledání pokladu atd. Končí sa tak v 16 hodin. Pár osob tam eště ostává, ale já musím valit' dom.

Běžky

6.2.2005

(Dazul) Jedna z neplánovaných oddílových akcí, která mi přinesla krásný zážitek. Jsem totiž na běžky dost zatížený, ač na nich moc jezdit neumím. Mám pocit, že po normální chůzi, jsou běžky v pořadí dalším dopravním prostředkem, který mi dává úžasné pocítit volnost a svobodu. Nejsem vázaný cestama, dokonce i přes zamrzlou vodní plochu mohu přejet bezpečněji než, kdybych šel pěšky. Do kopce jdu stejně rychle jako bez běžek a z kopce jsem dole mnohem rychleji než pěšky. Po krajině se pohybuji rychlostí sněžného králíka a s radostí oběvitele neznámých krajin. Trošku mne mrzí, že toto moje tajemství oběvuje čím dál více lidí a kdysi neznámé a pusté hřebenové trasy Valašska si za krásného počasí nezadají s frekvencí chodců na Václavském náměstí v Praze.

Dokonce i Radek s Anitou, Kecka, Fanta, Irča a spousta členů OS klubu „Tůlavé papuče“ začala holdovat této zábavě. Nedá se nic dělat, musím si na to zvyknout...

(Anita) Čekáme před branou na Dazula a Irču, když dorazili nasádlili jsme se s Radkem do kufru – ještě, že ho má Dazul tak veliký, protože Fanta s Keckou již zabrali ta lepší místa...

Na Trojáku vyskáčeme z auta namažeme a vyrážíme naproti „Vsetiňákům“. Irča ještě zjistila, že má tyčku bez čudlíku a špatně by se jí jelo (odpichovalo), tak Dazul (po několika upomínkách) se zachoval jako gentleman a tyčku jí vyměnil...

Je fantasticky sluníčko svítí, co víc si můžeme přát, a tak posilněni čajem s rumem jedeme co to jde, tak že se každou chvilku kocháme opalujeme, Radek s Dazulem poskakují a snaží se nás zachytit v nejlepším světle ...

Až za Tesákem potkáme bandu ze Vsetína včele s Romanem, Máju poslali zpět na Vsetín, jelikož měla to štěstí, že se jí odlepila bota...

A tak jsme jeli pospolu až do Kateřinic, s Radkem jsme se s nimi sice několikrát rozloučili, ale u autobusu bylo opět radostné setkání.

12.-18.2.2005 **Jarní tábor**

SOBOTA 12.2.2005

(Budulíněk) Klušu do střediska což není taková sranda, protože prší a mám fakt velké spoždění. Vevnitř panuje volná zábava. Za chvíli se ten chumel děcek trochu zorganizovala tak se hraje elektrika a nějaké společenské hry. Já to moc nemusím tak spíše pozoruju a bavím se pohledem na pachtící se děcka.

Zhruba za hodinu jsme začali připravovat večeri, která obsahovala 2 párky, 2 rohlíky a trochu hořčice. Potom svým výrazným hlasem Irča začne organizovat přípravu ke spánku. Je až skoro neuvěřitelné kam si může člověk lehnout (třeba pod stůl). Ogaři jako vždy dělají

binec. Těsně před spaním se čte pohádka. Usnula jsem zhruba kolem jedenácti.

NEDĚLE 13.2. 2005

(Janina) Budíček byl brzo. Bylo potřeba vstát už kolem šesté abychom všechno v pohodě stihli. Honem honem, musíme stihnout přebalit batohy děckám i sobě, posnídat, uklidit a hlavně aby nám neujel vlak.

Rychlá cesta na nádraží a už sedíme ve vláčku motoráčku. Děcka se chválí kdo jel kolikrát vlakem a kolikrát byli v Karlovicích. U vlaku jsme čekali na Dazula, který by nám měl odvézt batohy pod kopec. Naštěstí přijel a my jsme se

vydali na cestu k Bařince. Část cesty jsme si zkrátili autobusem a pak už jsme museli pěšky. Na parkovišti u Razuly si na záda nakládáme batohy a ten nejtěžší - plný jídla necháváme Dazulovi, který nám ho vyveze vlekem na lyžích skoro až k chalupě. Čeká nás nejobtížnější část cesty, ti, kteří jsou tu poprvé ještě netuší co je vlastně čeká.

Zatím jdeme po normální cestě do vcelku mírného kopečku. Ale teď, teď to přišlo. Před námi je obrovská hromada sněhu a za ní téměř neznatelný chodníček téměř úplně zasněžený. Trošku odpočíváme a jdeme. První jde Medvěď, který se dobrovolně nabídl

že bude prošlapávat cestu. Putujeme k vrcholu. První zastávka u prvního pařezu, první slzy a ujeté boby. Očko už ví, že brát si sáňky nebyl zase až tak dobrý nápad. Jdeme obtěžkáni batohy. Některí i dvěma, nebo mají boby, lopaty a igelitky navíc. Jdeme dál a občas se zastavujeme aby jsme ze sněhu vytáhli ty, kteří už nemohou, nebo se jim už nechce. Po namáhavé cestě se všichni v pořádku dostáváme k chalupě. Naštěstí mám i klíče tak jdeme dovnitř. Rozděluje úkoly - dřevo, otevřít okenice, proházet sníh ke studánce, kadibudce, dřevníku....., práce je pro každého dost. Rychle mažeme chleby, protože jsme po

(Medvěď) Jednoho dne se nás Dazul zeptal jestli si nechceme jít zajezdit na lyžích nebo na snowboardu. Já jsem se zeptal jestli mi půjčí buď lyže nebo snowboard a on mi řekl že jo, ale že půjdeme brzo po obědě. Jak jsme byly oblečeni já, Dazul, Lenka a Zdenda tak jsme vyrazili na ten nový vlek. Byla to černá sjezdovka takže to na naučení na snowboardu stačilo. Jen co jsem se obul a stoupl si, tak jsem se pokoušel rozjet, ale jak jsem se pokoušel zatočit tak jsem spadl. Po tomto pokusu na rozjetí jsem to zkoušel ještě hodněkrát než jsem dojel dolů k vleku. Jak jsem byl dole tak jsem se bál abych na vleku hned nespádl, ale nakonec jsem to po velkém úsilí zvládl a dojel až na horu kde čekal Dazul. Jak jsem jel druhou jízdu tak to bylo už o trochu lepší, ale na vleku se mi zase dařilo hůř. Jak jsem došel na horu tak mi Dazul řekl, že si to vyměníme a že si to teď vyzkouší on. Na snowboardu vypadal docela dobře, ale to ježdění mu moc nešlo. Potom jsme se odebrali zpátky na Bařinku. Jak jsme

dlouhé cestě hladoví. Sedíme a odpočíváme. Kolem půl deváté je v chalupě naprostý klid. Všichni už spí. Zítra je taky den.

PONDĚLÍ 14.2. 2005

(Mája) Na jarním táboře na Bařince jsme hráli hry a etapovky. (Ptáte se co je to etapovka?) Etapovka je hra, kde družiny dělají různé úkoly.

Šli jsme ven a jezdili na nové dráze. Na oběd jsme měli čočku s opečeným kabanosem.

ÚTERÝ 15.2.2005

(Čeči) Dneska jsem se probudila opět před budíčkem. Tentokrát mě to zapříčinilo hlučné sekání dřeva a pláč. Snažím se ještě usnout ale při hluku, který tu dělají první ranní ptáčata je to absolutně nemožné. „Budííček“, zavolá služba. Podívu se na hodinky a už je opravdu půl osmé a tak i když velmi nerada se hrabu z teploučkého spacáku.

Po ranní hygieně zamířím na snídani. Potom se jdu převléct a trochu uklidit postel a batohy. Kolem 10.hodiny jdou všichni kromě nás ŽABŽI ven. My nejdeme, protože přebíráme službu a tak už připravujeme oběd.

Nachystáme si hrnce, potřebné suroviny, naše (snad) šikovné ručky a už stoupá pára z voňavé polívečky. Oběd máme uvařený přesně na čas.

Ani dnes nebyl vynechán odpolední klid. Tedy odpolední klid jak pro koho. Někteří si ho udělali po svém. Hodinka uběhla jako voda a už se chystám na etapovou hru. První jsme

se těžce brodili do kopce závěji a po dovršení cíle jsme se dozvěděli dnešní soutěžní úkol. Vybrali jsme si ze skupinky dva dobrovolníky. Jeden měl mít omrzlé ruce druhý zlomenou nohu. Já se zlomenou nohou jsem nasedla na boby, kde mě ošetřili a pak opatrně vezli až k naší základně (chatka). Dorazili jsme jako druží a ještě chvíli čekali až dorazí odborná porota.

Potom kdo chtěl mohl ještě zůstat venku. S Fidži jsme to jumpovaly o sto šest a na konci sněžné rychlopytlkové dráhy jsme vždy vypadaly jako hotoví sněhuláci. Také se stavila nová (pouze) bobová dráha. Stavil ji hlavně Fanta a pomáhali mu Očko s Vápnem. Venku jsme zůstali poměrně dlouho. My - jako nás pár lidí. Nakonec promrzlí a promáčení jsme se odebrali do teplého útočiště naší Bařinky.

Tam jsme dostali svačinu, která byla sice už před hodinou. Začínáme chystat večeri. A tak za chvíli se kuchyňkou line vůně párků. Po večeri jsme umyli a uklidily nádobí.

Ve večerních hodinách jsme si povídali, vyprávěli vtipy, hráli karty... atd. Já jsem si ještě zahrála s Janinu, Medvědem, Fidžu a Lojzou ČLOVĚČE NEZLOB SE a hodiny ubíhaly. Devět hodin, deset, půl jedenácté... jedenáct. To je hodin, vyčistit zoubky a šup do spacáku. Dobrou noc.

STŘEDA 16.2. 2005

(Máta) Ve středu ráno se nechtělo nikomu vstávat, jenom ochotná služba vstala a udělala snídani. Na snídani byl chleba se sýrem. Po snídani jsme se oblékli a vyrazili ven.

Venku jsme nosili dřevo a pak Miris řekl, že si postavíme tunel až ke studánce. Dalo nám to zabrat, Tři lidi kopali vpředu a tři vzadu. Po namáhavé práci jsme šli bobovat a lopatovat. Po ježdění jsme šli na výborný oběd. Po obědě jsme šli pokřtít tunel kofolou.

Etapovka byla lehká, museli jsme vykopat stěnu za kterou jsme se měli schovat před vánicí. Po etapovce jsme si dali krasojízdu na čemkoli.

Já a Fanta jsme dodělávali bobovou dráhu s velkým skokánkem. Po tom všem jsme šli do chaty kde už byla nachystána svačina - tatranka s jablkem. Potom byla do večere volná zábava.

ČTVRTEK 17.2. 2005

(Lojza) Ráno jsme dělali vlajky na etapovku. Janina nám rozdala plátno, potom dala na stůl voskovky, tužky a propisky.

Nakreslili jsme obrázky na plátno a pak ho přilepili na špejli.

Anita vymyslela hru - portréty. Řekla děčkám, že kdo si myslí kdo to je. Pak byl oběd. Na oběd byla rýže, maso se zeleninou a čočková polévka.

Po obědě jsme se oblékli a šli ven. Šli jsme na kopec, sjeli dolů a nechali tam vozidla a šli rychle nahoru k Anitě. Po etapovce jsme byli chvíli venku a šli dovnitř. Převlékli jsme se do suchých věcí. Do svačiny jsme hráli hry. Na svačinu byla půlka oplatku, půlka jablka a chleba s marmeládou.

Pak jsme zase hráli hry. Večer jsme vyhlašovali etapovku a měli žranici. Pak jsme šli spát.

PÁTEK 18.2. 2005

(Míša - Palmička) Ráno jsem jedla chleba s marmeládou, pak jsme uklízeli na vrchu a balila jsem si batoh. Pak jsme šli na vlak.

Teď jsme ve vlaku. Obědvali jsme a doma mě čeká pečené kuře. Potom pojedeme autobuse a budeme doma.

(Janina) Balení, úklid, poslední hry. Loučíme se s Bařinkou ve které je najednou podivný klid. Snad je i ráda že odcházíme, uleví se jí a odpočine si než zase přijdou další, které přivítá do své teplé a útulné náruče. Jdeme dolů, cesta není už tak namáhavá. V neděli ji tu prošlapalo přes dvacet párů botiček, které šly sem na jarní tábor. Teď už se vracíme a já přemýšlím jak to že to tak rychle uteklo.

Na zastávce u Razuly necháváme batohy, které nám Dazul odveze na nádraží. I bez nich nás čeká dlouhá cesta. Cestou ještě kupujeme rohlíky na malý oběd. Ve vlaku poobědváme.

Někteří hrají karty a jiní pospávají. Rychle na autobus, na zastávce se rozloučíme a jdeme domů. (Lenka) Dnes výjimečně nás neprobudila žádná sekyrka zakotvená do mohutného špalku suchého smrkového dřeva, díky kterému jsme nemuseli drkotat zuby, ani neustávající pláč malé holčičky neustále vzpomínající na maminku, ani Medvěd pořvávající do lesa, ale služba na nás hlasitě a opakovaně pořvávala, abychom se vzbudili.

Jakmile jsme se všichni sesypali ze schodů do „jídelny“, tak tam na nás čekaly chleby s paštikou nebo marmeládou - to jen pro ty jedlíky, aby byli v obraze, jak papáme. Poté jsme po vydatné snídani, plni energie vyběhli nahoru a naházeli věci do batůžku, který měli světlušky a tradičně Lojza menší než jeho obsah.

Dole jsme trochu uklidili, také velké úsilí potřebovalo rozebrání svršků. Pár ponožek se muselo spálit, ale většinou se někdo přihlásil, i když to zrovna jejich nebylo. Jakmile zapadly okenice všichni čekali před Bařinkou na svolení k odchodu.

Po cestě dolů jsem to trochu nedávala pozor - jela jsem na lyžích s mou i Ráščinou krosnou - tak jsem se trochu zbrzdila a musel mi přijít na pomoc silák (no prostě profík) Fanta.

Na autobusové zastávce jsme zanechali své pozůstatky, kterých už po táboře nebylo mnoho a nechali jsme je na pospas profíkovi. Pro čerstvé rohlázy jsme zašli do nedalekého samošky.

Cesta byla „dlouhá a náročná,“ a tak jsme si museli udělat malou zastávku. Na nádr jsme dorazili skoro současně s bágly, tak jsme je hodili na záda a šli jsme do vlaku. Nějaký zapomnětlivec si zašel do obchodu na bonboniéru pro mamku na narozky.

Cesta vlakem letěla rychlostí cca 90 km/h, ale nám ubíhala jako 150km/h. Vyfotili jsme kvalitní reklamní fotku Fanty s KOFOLOU. Tento den jsme jen cestovali a cestovali. Přeběhli jsme na bus, kde čekal i Radek, který se k nám raději neznal. „Takoví čuníci, ještě si trhnu ostudu“ tohle si jistě v duchu říkal.

Domů jsme dojeli v pořádku a již se těšíme na originál tábor v létě. Hlášky jako: jehně, šmirgl papír a smrdíš vynecháme. Takže ten, kdo tady nejel má co litovat, a ať to napraví příště, protože vykašlat se na čupr kolektiv je škoda. Příště opět hrajeme tisíc - a Mirisu nemáš šajnu vyhrát!

Pohádka od Rašky

Šla babka a pes do zelí potkala tam zajíce a druhého psa. Vychovala si je a hrála si s nima.

Potom je pouštěla ven a potom je brala dovnitřku a dávala jim jídlo.

Po jídle snima chodila na procházku a potom je dávala do boudy a druhý den šli zase na procházku.

Jarní tábor

17.-22.2.2005

Berušek z Jablůnky

Středa 16.2.2005 - 1.den

(Dipsy) Ve středu večer jsme se sešli u Sněhuly. Dívali jsme se na Dobu ledovou a Harryho Pottera a věže z Azkabanu. Pak sa šlo spať.

(Verča) Ve středu 16.2.2005 jsme šli ke Sněhuli kde jsme spali.

Ve středu jak jsme přišli tak nám Sněhulka pustila Harryho Pottra.

Byla to dobrá zábava. Ve čtvrtek ráno jsme se nasnídali a vydali na vlak.

Nastoupili jsme do vlaku a frčeli do Střeně. Cesta proběhla v pohodě Sněhulka nám dala nějaké úkoly, které jsme měli řešit. Když jsme měli vystupovat tak nám jeden kluk Bart z naší družinky neotevřel dveře od vlaku. Byli jsme všichni na něj naštvaní! Tak jsme dojeli do Červenky tam jsme vystoupili a čekali až Sněhula zjistí kudy můžeme jít. Jak to Sněhulka zjistila šli jsme po pooraném poli. Šlo se po tom špatně, když jsme přešli pole tak jsme vešli do lesa kde jsme si odpočinuli. Po odpočínutí jsme šli dal cesta už nebyla dlouhá trvalo to jen chvilku zanedlouho jsme se blížili k naší chatce.

(Homer) Večer v 17.30 jsme se sešli u map v Pržně. Přišli: Já, Eliška, Lucka, Verča a David. Šli jsme ke Sněhuli, kde jsme také přespali. Ráno jsme se vydali na nádraží v Jablůnce. Cesta ubíhala celkem rychle, ale naskytl se průšvih! Nešly totiž otevřít dveře od vlaku a vlak se rozjel a místo toho abychom vystoupili ve Střeni jsme vystoupili o stanici dál a to v Července. A tak jsme museli jít z Červenky do Střeně, což je asi 8km. Všechny nás bolely nohy z té daleké cesty. Všichni jsme, ale došli! Chata nebyla tak hrozná, jak jsme si mysleli. Vařila nám tam paní Camfrlová. Vařila dobře. Občas jsme jí něco pomohli. Hráli jsme spoustu her. První večer nás

strašili nějakým Ošťarynem a Kurdoněm. Všichni jsme byli v pohodě. Moc se mi tam líbilo a doufám, že ostatním též!

(Lulu) Ve středu jsme měli čekat v 18.30 u map v Pržně. Šli jsme ke Sněhuli a tam jsme přespali. Časně ráno jsme vyšli na vlakové nádraží. Na vlakovém nádraží se k nám připojily dvě další holky. Nastoupili jsme do vlaku a jeli jsme. Ve Střeni se nám, ale nepodařilo vystoupit, tak jsme jeli až do Červenky. Nakonec jsme museli jít z Červenky do Střeně pěšky. Došli jsme, odpočinuli jsme si a začali hry a soutěže.

Lulu

Čtvrtek - 17.2.2005 - 2.den

(Dipsy) Po snídani sa šlo na vlak. Vlak jel až v 7:39. Cesta byla dobrá ale byla by ještě lepší kdyby Bart uměl otevřít dveře vlaku. Díky jemu jsme dojeli až do Červenky místo do Střeně. Cestu zpátky jsme šli pěšky, protože další 2h nejel žádný vlak. Ušli jsme asi tak 10km. Po obědě sa došlo na vodu a uhlí. A do večera sa nic nedělalo jen hrály hry.

Pátek - 18.2.2005 - 3.den

Ráno přijel Zed a dovezl vánočku, kterou jsme zapomněli vzít. Po snídani sa šlo ven hrát jakési ty hry, před obědem jsme dostali šifry a museli sme je luštit a splnit. Na oběd sme si dělali langoše. Po obědě sa chvílu ležalo a pak sme dostali za úkol každá družinka vyrobiť svoju vlajku. Pak sme šli kreslit barvama na sklo po sklénkách které každý vyfasoval. Pak sa do večerky hrály karty a dělaly blbosti

Sobota - 19.2.2005 - 4.den

To byl den kdy sa jelo dom. Muselo sa všecko uklidiť.

Po uklizení sa venku hrály nějaké ty hříčky. Šlo sa na vlak a to jen taký malý kúsek a Bart zas nemoh. Cesta ve vlaku byla dobrá, ale nešlo poznať jestli jeli skauti nebo zvěřinec. Celý tábor byl vynikající, protože tam vařila moja mamka, a celkově tam byla sranda až na pár lidiček, kteří zapomněli že sou skauti.

(Sněhula) Pomalu se blížil večer a už sa blížil čas, kdy měli přijít všichni, co jedou na jarní tábor. Pár hodin před tím jsem si prožívala opravdová muka, připadalo mi, že nemám nic nachystaného, že nic nejde tak jak má,... Jen, co zazvonil zvonek a pod balkonem jsem uslyšela známe hlasy jak si vesele švitoří, všechny tyto obavy ze mne opadly a tím okamžikem začal náš perfektní tábor. Večer jsme s děckama dívaly na Dobu ledovou a pak na Harryho Pottera 3, teda musím se přiznat, že takovou bandu bych doma nechtěla mít, během chvíle bylo po stole porozlévané pití, zbytky dobrůtek se povalovaly po koberci,... prostě děs běs! Večer se mi, docela bez řečí, podařilo nahnat všechny do koupelny a pak i do spacáků. Ráno jsme stávali docela brzo, což se na některých docela podepsalo, ale po vydatné jogurtové snídani se všecko spravilo všichni měli opět plno energie. Něco málo před sedmou jsme vyrazili na nádraží, po cestě se k nám přidala paní Camfrlová, Čita a Delfínek. Měli jsme štěstí a cestou jsme nemuseli přestupovat, takže jak jsme se ve vlaku usádlili, tak už jsme se zůstali. Z celého jarního tábora pro mě zůstane asi pět nejsilnějších zážitků. Ten první byl jak se dokonale podařilo Delfínovi předvádět se před klukama, kteří seděli ob vagon. Tolik povyku a ostudy jsem snad ještě nezažila. Druhý nejsilnější zážitek byl, když jsme měli vystupovat a kluci nahnuli do předu ke dveřím, nikoho nepustili před sebe a nepodařilo se jim otevřít dveře a my museli jít zpět do Střeneš pěšky. Nešlo by o to jít pěšky, ale poslouchajte si tři a půl hodiny v kuse : „Sněhulo, když už tam budem“ nebo „Sněhulo, jak je to ještě daleko?“. Chvílemi jsem kvůli tomu litovala, že jsme nepočkali na další vlak a nejeli nazpět vlakem. Třetím nejlepším zážitkem pro mě bylo jídlo a teplíčko, které zajišťovala paní Camfrlová. Musím říct, že paní Camfrlová jako kuchařka a topič v jedné osobě byla opravdu nepostradatelnou součástí našeho tábora a dokonce bych ji přidala na seznam povinné výbavy na výpravy (ještě jednou moc děkuji za pomoc). Čtvrtý, snad nejhorší, zážitek z výpravy přišel večer těsně po setmění. Hráli jsme venku hry, děcka byly rozděleny do dvou skupinek a měli za úkol oběhnout chatu a držet se přitom za ruky. Přiběhla první skupinka, všechno ok, jenomže těsně v závěsu jí byla druhá a ta se vracela s pořádným křikem a výraz v jejich tvářích naznačoval pořádné zděšení. Všichni na mě naskákali, třásli se strachy a jediné, co byli schopni říct bylo, že tam byl nějaký chlap. Docela to vyděsilo i mě. Nakonec jsme se chytli všichni za ruce a šli společně do chaty. Když už se všichni uklidnili vzpomněl si David, že nemá mobil a že ho ztratil venku. Při pomyšlení na to, že budu muset jít ven, tam ven kde děcka něco tolik vyděsilo a ještě tam hledat Davidův mobil, jsem se

SKAUT

(Lentilka z Berušek) Skaut je velmi užitečná věc. Skaut bývá každé pondělí v 15.30hod. Učíme se tam vázat uzly, hrát různé hry a podobné věci. Říkáme si, jak se má správný skaut chovat, nesmí krást, podvádět, lhát. Měl by pomát rodičům a chovat se slušně ke starším lidem. Začali jsme se učit morseovku. Do skautu chodím moc ráda.

chtěla schovat hluboko do spacáku a nebýt tam. Naštěstí Zdeňka projevila svoji mužskou stánku a šel ten mobil hledat on s Davidem. Fakt by mě zajímalo, kde ti chlapi berou tu odvalu a jak to dělají, že na sobě nenechají znát strach... No, další nejsilnější zážitek byl snad všechno dohromady. Byl to fakt perfektní tábor a zažili jsme spoustu srandy. Někteří si pokřtili svoje ešáky, když na nich smažili venku langoše a v jiných se zase projevila nezkrotná radost z toho, když se mohli mlátit potlukama. (nejsrandovnější ze všeho bylo ovšem to, že nebyl sníh a skoro všichni s sebou táhli boby. Chtělo se mi strašně smát, když jsem viděla, jak děcka táhnou boby po zmrzlém poli, na kterém bylo tolik sněhu, co by sa za nehet vešlo.) No, co nakonec dodat, tábor byl super, super, super.

(V. Camfrlová - maminka Dipsyho) Jako kuchařka této výpravy jsem se připojila k ostatním až ve čtvrtek ráno na nádraží. Cesta vlakem probíhala v pohodě, zlom nastal, když David s Petrem neotevřeli dveře od vlaku a my jsme zajeli až do Červenky. Trest boží byl, když jsme šlapali asi 10km zpátky do Střeneš. Za asi 4 hodiny jsme se slávou došli do chaty, kde byla zima jako v psinci. Topení a vaření bylo na mě, za chvíli už bylo teplo. Polívka byla uvařená taky raz dva, pak byl odpočinek. S večerí mě musely jít pomoci dvě cery, protože jsem měla puchýř na puchýři a to už trochu bolí, všecko jsme ale zvládli dobře. Další dny probíhali v pohodě. Dokonce jsem byla pochválena za karbenátky a zemáky. Poslední den jsme uklidili chatu, upekli maggiho steaky a ještě zbyl čas na hraní her. Po malém doporučení Delfínka: „Vy... si oko všeci.“ jsme dohráli a pomalu se odebrali k vlaku. Boty a lopaty se vezly zbytečně, protože ve Střeneš si můžou nechat o sněhu jen zdát. Na další výpravu do Střeneš jsem byla pozvaná jako kuchařka znova, takže uvidím...

XI. řádný Valný sněm Junáka 18.-20.2.2005 - Třebíč

(Dazul) X.Sněm se konal na Vsetíně - viz ŠESTÁK č..17 a 18 - rok 2001. Většina členů ŠESTKY byla do organizace aktivně zapojena.

Na XI.sněm Junáka jeli za naše vsetínské středisko 3 zástupci (delegáti): Romík, Hanýsek a Dazul. Každý účastník sněmu zastupuje 100 členů naší organizace (naše středisko má 300 členů = 3 delegáti).

Do Třebíče dorazilo skoro 500 delegátů z celé ČR, aby po tři dny jednalo o dalším směřování Junáka.

Mimo velkou inspiraci z desítek osobních setkání byl pro mne XI. Sněm Junáka velmi dobrou školou demokracie.

Po skončení sněmu nám došlo od Třebíčských skautů poděkování, že díky našim kvalitně zpracovaným informacím z X.sněmu, které jsme jim předali, mohli velmi dobře zvládnout organizaci XI.sněmu.

(www.skauti.cz - Fred) 19.2.2005 - Sněm odmítl změnu stanov, která nedemokraticky umožňovala přítomnost zástupců Svojsíkova oddílu na Valných sněmech.

Druhý návrh na změnu stanov také nebyl přijat. Olomoucký kraj navrhl usnesení o změně názvu organizace. Sněm však usnesení zamítl:

Delegáti odmítli jít spát. Ve 23:00 odhlasoval sněm pokračování v projednávání. Začal se zabývat tématem skautských časopisů. Důvodem k odložení spánku byl jistě i fakt, že se zatím podařilo projednat pouze 3 z 22 navržených usnesení.

Po náročné diskuzi schválil sněm usnesení ohledně skautských časopisů. Toto usnesení bylo zároveň posledním bodem dnešního programu. Je 23:48.

Odchod do spacáků přerušil kontroverzní návrh. Části delegátů se nechtělo opustit hlavní sál a

vyvolali hlasování o pokračování jednání až do té doby, co bude sněm ještě usnášenischnopný.

20.2.2005 - Začal volební den. Krátce po půl osmé se delegáti opět sešli v hlavním sále a pokračují v plánovaném programu sněmu. Br. Kasař (zvaný též bratr Trezor) zahájil první kolo volby na náčelníka a náčelní Junáka.

Hlasování o dílčích změnách charty. Během sčítání hlasů z prvního kola volby náčelníka a náčelní projednává sněm úpravy Charty navržené jednotlivými pracovními skupinami.

Projednávání změn charty přerušily výsledky 1. kola volby. Do druhého kola volby o náčelníka a náčelní postupují bratři Pulkrábek - Ran a Prančl - Wabi a sestry Rocmanová - Káča a Vránová - Marka.

Charta skautingu schválena. Po zdoluhavém projednávání několika desítek pozměňovacích návrhů byla „Charta skautingu na počátku 21. století“ Valným sněmem přijata. Starostovi Junáka je uloženo zajistit provedení nezbytných jazykových úprav „Charty“.

Výsledky voleb vyhlášeny. Delegáti vyslechli konečné výsledky voleb, které poté potvrdil přítomný notář. Náčelníkem Junáka se stal br. Prančl - Wabi, místonáčelníkem br. Pulkrábek - Ran, náčelní Junáka se stala ses. Rocmanová - Káča a místonáčelní ses. Vránová - Marka

Sabotáž nebo vzkaz z „vyšších míst“? Během hlasování o tom, zda Valný sněm bere na vědomí výsledky voleb, se zřítíl veliký znak města Třebíč. Delegáti hlasovali o tom, zda ukončí zasedání sněmu. Po dvojitém hlasování (z důvodu napadení výsledku) delegáti odhlasovali záměr neprodlužovat jednání sněmu.

Junácká hymna ukončila v neděli 20.2.2005 v 13:10 XI. Valný sněm Junáka.

26.-27.2.2005

Malá Fatra

(Dazul) Zprvu jsem váhal, zda vůbec má smysl o této akci psát něco do ŠESTÁKU, když jsem na ní vyrazil sám, ale vzhledem k tradici i tomu, že zde zbylo trochu místa ...

Jednou už jsem sólo přechod Malé Fatry v zimě absolvoval, ale to bylo v roce 1990 v rámci mého tréninku na expedici Pamir. Byl jsem tehdy v nepoměrně lepší kondici, měl mnohem horší výzbroj, větší sebevědomí, méně pokory i zkušeností z hor. Těžko říct, zda jsem na tuto prověřovací akci vyrážel ve větší výhodě než před lety. Každopádně mobil, který byl takovou pojistkou, pro případ, že bych si někde zlomil nohu, byl drtivou dobou mimo signál.

Už léta se snažím dodržet jakýsi rituál činností a patří mezi ně i každoroční nocování bez stanu na sněhu. A protože jsem zdravý, nebolely mne záda a žádnou jinou výmluvu jsem si sám pro sebe nedokázal vymyslet, vyrazil jsem.

Nástup do hor byl u Šutovského vodopádu. Tady jsem se začal bořit do sněhu po pás a tak jsem nasadil běžky (pořídil jsem si lyže s kovovými hranami). Namázl jsem červeným voskem (jiný neuznávám) a vydal se mimo značenou cestu, podél potoka. Ocenil jsem svou prozřetelnost, protože na běžkách jsem postupoval mnohem rychleji a pohodlněji než bez nich. Nesundal jsem si je až do šesti večer. Vlastně jednou jsem je sundal - ve skalnaté soutěsce, když bylo nutno skočit asi dvoumetrovou hranu. Zabořil jsem se tak hluboko, že mne už přešla chuť si je sundávat.

Když jsem minul lavinózni žleb (lavina už byla spadlá - letos byla ale nějaká menší), očekával jsem každoroční pakárnu s přelézáním vyvrácených stromů. Byl jsem mile překvapen, že se nekonala, protože skoro všechny padlé stromy byly pod sněhem. Mám pocit, že letos tu napadlo minimálně o metr víc.

Nevím co mne to napadlo, snad to, že jsem měl hodinovou rezervu - vyrazil jsem mezi řídkými smrky rovnou nahoru (tedy ne úplně rovno, ale cik-cak). Podle mého odhadu bych

měl vyléz přímo na místo, kde jsme poslední roky spávali. Do 45 stupňovitého svahu jsem nastoupil asi v 15:00. V cca 17:45 jsem byl na místě, kde chci přespat. Dodržel jsem heslo „Jdeme zkratkou - je to sice dál, ale je tam horší cesta.“ Dál to sice nebylo, ale o to horší cesta to byla rozhodně. Běžkařskou tyčku, která má 150 cm jsem běžně zapichoval 100 cm hluboko....

Ve 20:00 je tma jak v pytli a já jsem dokončil záhrab. Tím, že jsem šel až na zem, mohu změřit kolik je tady sněhu - něco málo přes metr a půl! Můj záhrab je vysoký asi 80 cm (výš jsem nešel, aby se mi nepropadl strop, až přes záhrab půjde medvěď), široký 110cm a dlouhý 3 metry. Když jsem si v něm vařil polévku, vznikala mlha jako v potní chýši ...

Ráno vyrážím v 8:00 kolem Mojžíšových pramenů k vrcholu Chleb (1645 mnm). Stoupání je méně strmější než včera, ale o to nepříjemnější je vítr a mlha. Občas se to roztáhne a je vidět i na 50 metrů.

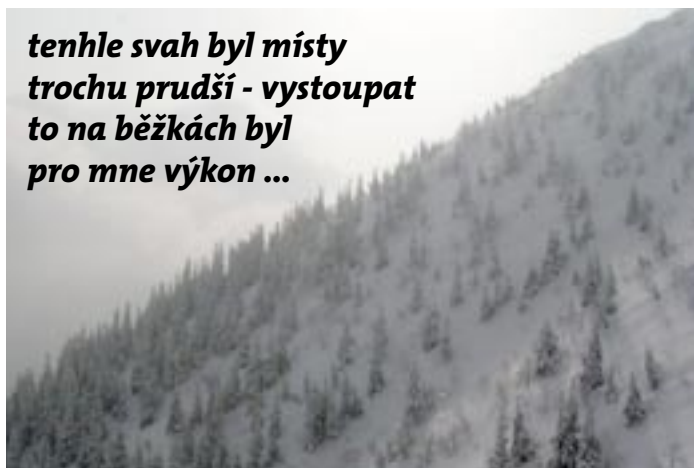
V sedle mezi Chlebem a Úplazem jsem v té vichřici přišel o jednu rukavici a roztrhl mapu (nakonec jsem ji musel zmuchlat abych jí nějak dal do bágly). Navíc jsem málem zakufroval.

Chatu pod Chlebem jsem skoro minul (byla úplně celá zasypaná sněhem) a cestou do údolí zlomil obě dvě tyčky (jednu dokonce nadvakrát).

Potkal jsem dva maníky s „katalogovou“ výbavou - francouzské umělohmotné sněžnice, prvotřídní bundy, stejné bágly, lopaty na shíh, - přespalí v chatě pod Chlebem a pak to vzdali. Když jsem jim říkal, že jsem to nahoře přečkal a nocoval v záhrabu, bylo na nich vidět, že mi závidí.

K autu jsem dorazil totálně vychlустlý, ale bohatší o těžko popsatelné pocity.

**tenhle svah byl místy
trochu prudší - vystoupat
to na běžkách byl
pro mne výkon ...**

pohled ze záhrabu ven ...

Plán oddílových akcí – březen

(připravuje Anita)

- 4.3. oddílový pátek – „Boudo, budko, kdo v tobě přebývá 1.“
Každá družina si donese alespoň 3 kladívka !!!!
- 5.3. družinové výpravy
- 11.3. oddílovka – možná přijde i Maryša..., trochu zpěvu a zábavy
- 18.3. oddílový pátek - „ Boudo, budko, kdo v tobě přebývá 2.“
- 19.-20.3. oddílová výprava do Vidče
- 25.3. oddílovka – jak se neztratit – s buzolou a mapou...
Každá družina si vezme busolu !!!!
25. - 28.3. Velikonoční Planina - Kikina

Ze střediskového plánu akcí

4. - 6.3. Čekatelův kurz (Romík) - Bařinka, filmový kurz (Hanýsek) - skautský dům na Vsetíně
11. - 13.3. Vůdcovský kurz (Romík)
- 18.- 20.3. RÁDCOVÁK I. a II. (Fantík) - Kychová

Výprava do Vidče – 19.-20.3. 2005

Společná výprava světlušek a vlač z Kateřinic, Ratiboře, Jablůnky, Vsetína a starších členů Šestky.

Odjezd: 6:50 autobusem z Kateřinic, 7.10 z Ratiboře, 7:25 z Jablůnky

Návrat: v neděli do 17:00 (pravděpodobně autobusem 15:50 ze Vsetína)

KAM: pojedeme na krásnou chalupu do Vidče (u Valašské Bystřice)

S sebou: 80 Kč (na dopravu - plné jízdné 150 Kč), 80 Kč na jídlo, 60 Kč ubytování, karimatku, spacák, uzlovačku, tužku, deník, buzolu, KPZ, baterku, přezuvky, ešus+lžičku, náhradní oblečení, pevné boty, v případě sněhu taky lopatu na ježdění (ne boby a saně !).

Zdravotník

11.3. - 12.3.2005

kdy: pátek 18:30 - ?
sobota 8:00 až do
padnutí (počítám, že
minimálně do 18:00)

Účastnický poplatek
30kč - je v tom jídlo
na sobotu. spaní na
středisku zajištěno.

S sebou:

- skautský šátek
- zápisník, tužka
- přezuvky
- 2 velké pánské kapesníky

2.Kurz lasování -v případě zájmu i práce s bičem-

Kdy: 3.4.2005. Začátek: 9:00hod. Konec: 18:00hod (možnost přespaní v klubovně). Kde: Kateřinice-kulturák. S sebou: pohodlný oděv, přezuvky (např. tenisky), jídlo a pití na celý den, popř. sobotní večer. Možnost půjčení lasa, ale ocením, když si přivezete vlastní laso nebo aspoň 4-5m lana, 20kč. Nechci omezovat počet účastníků, ale kapacita kulturáku je omezená, tak bych byl rád, kdyby přijeli ti, kteří o to mají opravdový zájem. Díky Zub (tel:604692739)

Rádcovský kurs

19.3. - 20.3. 2005 v Huslenkách - Kychové

- odjezd v pátek kolem 16:00, návrat v neděli taktéž asi do 16:00

- cena cca 120Kč/účastníka

účastníci: Rádcovák 1 - ti, kteří na kursu ještě nikdy nebyli, min.12 let

Rádcovák 2 - určen pro současné rádce a podrádce, kteří už kurs absolvovali

Přesný počet lidí z oddílu prosím je nutno odevzdat do konce února (jméno, příjmení, telefon, přezdívk, adresa, rodné číslo) Fantíkovi (nejlépe osobně či mailem: lenka.krupalova@email.cz). Bližší info obdrží přihlášení zájemci na začátku března

Planina 2005

Na tradiční velikonoční akci odjíždíme tentokrát už 25.března a vracíme se na Velikonoční pondělí 28.března.

Prosím všechny rovery a starší, kteří jsou tímto na tuto akci zváni, aby mi dali určitě vědět, jestli jedou, a to nejpozději do neděle 13.března (kvůli dopravě - autům a jídlu) osobně nebo na mobil 728485112. Peníze na jídlo - 200kč mi stačí dát až 18.3.2005. Díky Kikina

Toto číslo ŠESTÁKU
je určeno pro:

Archiv všech oddílových časopisů můžeš najít
na <http://sestka.skauti.cz> (sekce ČASOPISY).